

Motion till riksdagen 2008/09:K396

av **Lennart Sacrédeus och Eva Johnsson (kd)**

Sveriges nationalsång

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om behovet av tydlighet avseende ”Du gamla, du fria” såsom Sveriges officiellt antagna nationalsång.

Motivering

Varje folk och nation har rätt till sitt ursprung och sin identitet – men också att i tacksamhet och kärlek och utan missaktning för någon annan få uttrycka detta. Genom sången kan en människa, ensam och i gemenskap med andra, få utlopp för sitt själsliga behov att säga ”Ja, jag älskar mitt land där jag får leva och verka. För detta vill jag visa min tacksamhet”.

Att få gestalta denna tacksamhet, kärlek och tillit i nationalsångens form skapar gemenskap och lämnar känslomässigt bestående värden av samhörighet, delad glädje och framtidstro. Ett sätt att försvaga, eller till och med förringa, dessa goda värden är att skapa otydlighet och osäkerhet om vad som gäller avseende nationalsångens status och roll.

En märklig motsägelse råder i Konungariket Sverige. Här antar vi medborgare att vi har en gemensam nationalsång i Du gamla, du fria – när det visar sig juridiskt och legalt att det inte är så i och med att sången aldrig officiellt antagits.

I Sverige antar vi något som inte är antaget.

Sveriges upplevda och trodda nationalsång är inte Sveriges officiella och legala nationalsång – för vi har ingen. Eller har vi det? Önskar vi ha denna otydlighet och rättsosäkerhet?

När vi i Sveriges riksdag högtidligen öppnar riksmötet varje år på hösten sjunger vi alltså i praktiken en nationalsång som inte är det – eftersom samma riksdag ansett att det inte behövs en nationalsång. Samtidigt skapar vi för våra

Fel! Okänt namn på

medborgare bilden av att vi har en nationalsång i och med att vi just såsom riksdag och lagstiftande organ sjunger just denna sång.

När riksdagen tidigare behandlat frågan har det, ordknappt, konstaterats att ”det inte behövs ett juridiskt erkännande av nationalsången”. Den underliggande tankegången skulle kunna beskrivas såsom att en lag med officiell nationalsångsstatus för Du gamla, du fria inte behövs då sången i praktiken, d.v.s. i såväl det vardagliga som högtidliga livet, fungerar som nationalsång.

Det paradoxala uppstår då att något som verkligen har ett brett och starkt stöd inte behöver lagens officiella skydd, medan det som inte äger samma folkliga förankring i andra sammanhang kan behöva lagstiftas om.

Lagstiftningens långsiktighet tjänar på att äga ett medborgarnas utbredda uppslutning från början, mycket hellre än att lagen först i efterhand kommer att omfattas av allt större delar av folket genom den normbildning som lagen syftar till att åstadkomma över tiden och i det allmänna rättsmedvetandet.

Svenska folket förtjänar tydlighet och att bli kvitt den rättsosäkerhet som idag råder kring det som alla svenskar uppfattar vara vår nationalsång, nämligen Du gamla, du fria. Att undanröja denna otydlighet och rättsosäkerhet har enbart Sveriges riksdag och regering befogenheter att göra och kan knappast med fördel överlämnas till svensk kvällspress eller allehanda tv-kanaler att besluta om.

Sverige har en officiell nationaldag sedan 1982, numera som officiell helgdag. Vi har helt nyligen slagit fast, i lag, svenskan som landets officiella språk. Sedan något längre tillbaka finns en lag om landets officiellt erkända minoritetsspråk. Vårt gemensamma land har en officiell flagga med gult kors på blå botten. Allt detta har vi. Det är då svårt att finna motiv varför den tydlighet och det rättsliga besked som skapats inom dessa områden för vårt land, konungarrike och folk inte borde omfatta även nationalsången.

Stockholm den 6 oktober 2008

Lennart Sacrédeus (kd)

Eva Johnsson (kd)